Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 42 / 350 Krş. / Siyasi Gazete / 13.2.1978

TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ BÜYÜK KONGRESİ

TEP

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü :
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri :
Ticarethane Sokak, No : 12/7 - A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sok. No : 6/12
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları :
Yurt İçi : Yıllık 120 Lira, 6 aylık 60Lira
Yurt dışı : İki katıdır.

Son Baskı Tarihi :
11 - 2 - 1978

TEP BÜYÜK KONGRESİ

«Bağımsız Türkiye»nin basımı tamamlandıktan bir gün sonra, 12 Şubat pazar günü, Türkiye Emekçi Partisi'nin 1. Büyük Kongresi İstanbul'da, Şehzadebaşı Yeni Saray Salonu'nda toplandı. TEP Genel Yönetim Kurulu Raporu, Siyasi Rapor ve Çalışma Raporu olarak iki bölümden oluşmaktadır.

TEP Genel Başkanı Mihri Belli'nin okuduğu 45 sayfalık Siyasi Rapor'un ana bölümleri şunlardır:

1. Giriş
2. Uluslararası Durum
3. Sömürülen Ülke Türkiye - Niçin Milli Demokratik Devrim?
4. Niçin TEP?
5. Bazı Güncel Sorunlar - Görevler.

- EMPERYALİZMİ KİM KOVACAK?
  PATRON AĞA SÖMÜRÜSÜNE
  KİM SON VERECEK?
  YURDUMUZU SOSYALİZME
  KİM GÖTÜRECEK?
- İŞÇİ KÖYLÜ TÜM EMEKÇİ HALKIMIZ
- NASIL?
- KENDİ SİYASİ PARTİSİ
  DİSİPLİN ALTINDA SAVAŞARAK,
- ÖYLE İSE,
- İLK GÖREVİMİZ İŞÇİLERİN VE YOKSUL KÖYLÜLERİN SOSYALİST PARTİSİNİ YARATMAKTIR
- ÖYLE İSE,
- TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ
  ÇATISI ALTINDA
  ÖRGÜTLENELİM!

I. SİYASİ RAPOR

1. GİRİŞ

Arkadaşlar,

Bu, Türkiye Emekçi Partisi (TEP) nin ilk büyük kongresidir. TEP'in bundan üç yıl önce kuruluş çalışmalarına başlandığı zaman Türkiye 12 Mart açık faşizminden yeni çıkmıştı. İktidarda CHP-MSP koalisyonu vardı. CHP ekim 1973 seçimlerinden en güçlü parti olarak çıkabilmişti. CHP güçlenmesini parti yönetiminin 12 Mart faşizmine karşı bir ölçüde direnmiş olmasına ve kendi dünya görüşüne göre anti-faşist dönüşümcü bir platform ile seçim kampanyasını yürütmüş olmasına borçluydu. Öyle ki, Türkiye halkı çok partili düzene geçeli beri ilk kez seçimde kendi çıkarları açısından bir tercih yapma durumundaydı. Bir yanda işbirlikçi sermayenin ana partisi, 12 mart açık faşizminin sorumluluğuna girtlağına kadar batmış olan AP vardı, öte yanda burjuva sınıfsal karakterine karşın faşizm karşısında bir alternatif oluşturan iktidara aday bir büyük parti, CHP vardı. Oysa İkinci Dünya Savaşından bu yana Türkiye'de yapılmış olan tüm seçimlerde seçimi kazanma şansı olan partiler hep kurulu anti-demokratik düzeni kayıtsız şartsız savunan burjuva partileriydi. Bu kez CHP, burjuva sınıfsal karakterine karşın, açık faşizm deneyinden bilinçlenmiş olarak çıkan emekçi tabanın baskısıyla küçük-burjuva dönüşümcü bir platform ile ortaya çıkmıştı. 12 mart döneminde ağır darbelere hedef olmuş olan ve siyasal haklardan fiilen yoksun tutulan Türkiye solu hemen hemen tümüyle CHP'yi destekledi.

Faşist cephenin bir ölçüde gerilemesiyle Türkiye'nin açık faşizm döneminden çıkışı, her şeyden önce, halkımızın binbir alanda, binbir biçimde beliren anti-faşist direnişinin bir sonucuydu. Egemen güçler, bu direniş yüzünden, yönetim yöntemlerini değiştirmeye zorlandılar.

Türkiye'de sosyalist birikimin, dönüşümcü bir platformla ortaya çıkan bir burjuva partisini belli tarihsel koşullarda desteklemek zorunda kalması, elbette ki işçi sınıfının bağımsız politikasını uygulayacak olan partinin, işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün kendi siyasal örgütünün kurulması görevini rafa kaldırma anlamını taşıyamazdı. Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin başarıya ulaşması ve Türkiye toplumunun sosyalizm doğrultusunda yol alması buna bağlıdır. Ayrıca CHP'nin solunda boşluk olduğu takdirde, bu partinin, sınıfsal karakteri gereği, sağa kayması kaçınılmaz bir şeydir. Bunun böyle olduğunu bugün açık seçik görmekteyiz. CHP iktidardadır, ama 1973 seçimlerinde savunmuş olduğu dönüşümcü programı uygulaması söz konusu değildir.

Açık faşizm döneminden çıkarak burjuva parlementer mekanizmanın işlediği bir döneme geçiş, 1950'lerin 60'ların Filipin demokrasiciliği oyununa dönüş değildi. Türkiye halkı bu oyuna gelmiyecek kadar bilinçlenmiştir.. Bu bir geçiş dönemiydi. Bugün de bu geçiş döneminin içindeyiz. Bu dönem tipik burjuva demokrasisi olarak da nitelendirilemez. Filipin demokrasiciliği denen parlementer görünüşlü anti-demokratik düzenin birinci şartı, emperyalizmin işbirlikçisi sermayenin parlamenter alanda baş temsilcisi durumunda olan partinin, çoğunluğu şartlandırılmış olan seçmen yığınlarının desteğini sağlayabilmesi ve seçim kazanarak iktidar olmasıdır.

Bugün Türkiye'de böyle bir durum yoktur. AP en güçlü parti olmaktan çıkmıştır. 1960'lardaki bağımsızlık ve demokrasi mücadelelerinden ve arkasından gelen açık faşizm döneminden çok daha bilinçlenmiş olarak çıkan halk yığınları bir yandan işbirlikçi sermayenin ana partisine seçimle iktidar olma olanağını tanımazken öte yandan kırk yıllık CHP'yi, kendi anlayışına uygun bir sol çizgiyi benimsemeye zorlamıştır. Onun için geriye, 1950'lere, 60'lara dönüş yoktur. Ya ileriye doğru, demokrasi doğrultusunda yol alacağız, ya da bir kez daha açık faşizmin karanlıklarına sürükleneceğiz.

∴

İşçi sınıfının bağımsız politikasını uygulayan bilimsel sosyalist parti her çağdaş toplumda bir zorunluluktur. Ama özellikle içinde bulunduğumuz bu geçiş döneminde daha da büyük bir zorunluluktur. İşte bu zorunluluğun bilinciyledir ki biz bundan üç yıl önce Türkiye Emekçi Partisi'ni kurduk. Siyasal affın Anayasa Mahkemesi tarafından yasalaştırılmasıyle ilk kez parti kurma, siyasal bir partide çalışma olanağı 1946'dan bu yana ilk kez biz «eskilere» tanınmıştı. Bu olanağı kullanmak bir görevdi. Demokratik hak ve özgürlükler ne kadar sınırlı olursa olsun işçi sınıfının davasını bir parti çatısı altında savunmakla yükümlüydük.

Toplumumuza özgü bir çok etkenlerin bir araya gelmesi sonucu Türkiye solu bölünmüştü. Solda bölünmüşlük bir gerçekti. Emperyalizm ve işbirlikçileri bu bölünmüşlüğü sürdürmek, daha da derinleştirmek için türlü tertipler içindeydi.

Proleter devrimcilerine düşen bu tertipleri boşa çıkarmak ve Türkiye solu içinde sağlam ne varsa uygulanacak olan bilimsel sosyalizmin temel ilkeleri altında birleştirmekti.

Türkiye gibi düzenin tarımsal yanı ağır basan bağımlı kapitalizm olan bir ülke, yığınsal nitelik taşıyan küçük burjuva katmanların ağır bastığı bir ülkede işçi sınıfının henüz genç olduğu, sınıf mücadelesi tecrübelerinin göreli olarak sınırlı olduğu bir ülkede, son çeyrek yüzyılın görece hızlı ama dışa bağımlı kapitalist gelişmesi sonucu sayısı dört katına yükselen işçi sınıfı saflarında küçük burjuvaziden gelme yeni işçileşmiş unsurların kalabalık olduğu ve bunların henüz geniş ölçüde küçük-burjuva bilinci taşıdığı bir ülkede, demokratik güçlerin açık faşizmin darbeleri altından henüz yeni çıktığı, 12 Mart yenilgisinin etkilerinin sürdüğü bir ülkede solun bir ölçüde de olsa bölünmesi, hem sağ hem sol sapma niteliğinde görüşlerin solda bir süre geçer akçe olması kaçınılmazdır. Dünya devrimci işçi hareketinin ideolojik bakımdan bugünki bölünmüş görünümünün ve bunun Türkiye'ye yansımasının burada bir etken olduğunu da belirtelim.

Bu koşullarda bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu bilen hareketin, sınırlı demokratik olanaklardan yararlanıp bir parti olarak ortaya çıkarken bu gerçeği göz önünde tutması şarttır. Solun sağlam unsurları arasında birliği gerçekleştirmeyi başta gelen görev sayması ve olup bittiler yaratmaya kalkışmaması şarttır. İşte bu düşüncelerle biz TEP'i kurma çalışmalarına girişirken tekelci tutuma düşmekten, olup bittiler yaratmaktan titizlikle kaçındık. Bizim dışımızdaki sol çevrelerle diyalog kurduk. Olanca içtenliğimizle parti kurma görevini birlikte omuzlama önerisinde bulunduk. Bu sol çevrelere el uzatmamız güçsüzlüğümüzden değildi. Bu davranışımız, tam tersine, kendimize güvenden ileri geliyordu. Biz, kurulacak olan parti, eğer işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün bilimsel sosyalist partisi olacak ise, orada herkesin lâyık olduğu yeri alacağını biliyorduk.

Temas ettiğimiz sol çevreler genellikle dar grupçu zihniyetin dışına çıkamadılar. Kendine güvenden gelme birleştirici davranışı gösteremediler. Bu çevreler halâ faşist cephenin bize karşı kasıtlı olarak sürdürdüğü ve 12 mart açık faşizmi döneminde yoğunlaştırdığı karalama kampanyasının etkisinden kendilerini kurtaramamıştı. Bu kampanya, kurulu düzenin savunucusu olmakla birlikte demokrasiye sahip çıktığını ilân eden ve faşist cephenin karşısında yer alan CHP'nin bazı unsurlarının katılmasıyla bugün de sürdürülüyor. Ama en önemlisi kendisini «sol» sayan bazı çevrelerin de bu karalama kampanyasını kendi grupçu çıkarlarıyla bağdaştırmasıdır.

Solda bir çok parti yerine, her havadan çalan partileşmiş partileşmemiş bir çok grupların oluşması yerine tüm sosyalist potansiyeli harekete geçirebilecek güçte bir tek bilimsel sosyalist partinin kurulması yolunda çabalarımız sonuç vermeyince, aynı amaç uğruna bir örgüt çatısı altında mücadele etmek ve işçi sınıfının devrimci çizgisini savunmak üzere TEP'i kurduk. Ve Türkiye solunun bölünmüşlüğüne karşı mücadelemizi sürdürdük. «Tek sosyalist parti» çağrılarında bulunduk. Partileşmiş ve partileşmemiş sol çevrelerle diyalog sağladık, ortak eylemlerde bulunduk. Sonuç olarak buzlar bir ölçüde eridi, ama Türkiye solunun bölünmüşlüğü bugün de sürüyor.

∴

Artık iyice anlaşılmıştır ki, Türkiye solunun sağlam unsurlarının bir tek siyasal örgüt çatısı altında ve bilimsel sosyalizmin temel ilkeleri üzerinde birleşmesi, TEP'in güçlenmesinden geçer. TEP'in bilimsel sosyalist çizgisinin, bağımsız ve yaratıcısı tutumunun egemen kılınmasından geçer. Bundan ötürü bu aşamada solda birlik isteyen, muazzam bir güç olan sosyalist potansiyeli devrim doğrultusunda seferber edebilecek güçte bir proleter devrimci parti isteyen, TEP'i güçlendirmekle, partimizin işçi ve yoksul köylü saflarında derin kökler salmasını sağlamakla işe başlamalıdır. Çünkü TEP Türkiye devrimine önderlik edecek olan işçi sınıfı partisinin bel kemiğini oluşturacaktır.

2. ULUSLARARASI DURUM

Arkadaşlar,

İçinde yaşadığımız bu çağ, insanlığın büyük çoğunluğunu az gelişmişliğin bataklığına sürükleyen yoksulluğa ve açlığa mahkûm eden emperyalist dünya sistemi için ölüm çanlarının çalmakta olduğu çağdır.

Bir yanda sosyalizm yolunu tutmuş olan ülkeler toplumsal yaşamın tüm alanlarında hızla ilerliyorlar. Emperyalizmin sömürdüğü ve ezdiği halkların vermekte oldukları kurtuluş savaşları zaferlerle sonuçlanıyor. Öte yandan sömürü alanı gittikçe daralan emperyalizm bunalımlardan bunalımlara sürükleniyor. Bütün bunlar geleceğin sosyalizmin olduğunu açıkça göstermektedir.

Bu yüzyılın başlarında tüm dünya emperyalizmin sömürü alanıydı. Sosyalizm yalnız kitaplardaydı. Burjuva ideologları onun yalnızca boş bir hayal olduğunu iddia ederlerdi. Gün geldi dünyada bir Büyük Ekim Devrimi oldu. Emperyalizm zinciri en zayıf halkasından parçalandı. Dünyanın altıda birinde insanın insan tarafından sömürülmesine dayanan düzen yıkıldı. İlk sosyalist ülke, Sovyetler Birliği kuruldu. Sosyalizm artık gerçek olmuştu.

İlk sosyalist ülkenin varlığı kapitalist ülkelerde devrimci işçi hareketini hızlandırırken sömürülen ülkelerin yurtseverleri için, bu arada Türkiye yurtseverleri için de güçlü bir esin kaynağı oldu. Sosyalist ülke sömürülen ve ezilen ulusların kurtuluş savaşlarında desteği idi. Bizim ilk kurtuluş savaşımız bu destekten yararlanmış ve dünyada meydana gelen yeni güçler dengesi koşullarında zafere ulaşmıştır.

İki dünya savaşı arası dönemde kapitalist dünya tarihinin en büyük bunalımlarını yaşarken Sovyetler Birliği sosyalist kuruluşa girişti ve tarihsel ölçülerle çok kısa bir zaman içinde güçlü bir sanayi ülkesi durumuna yükseldi. Bu olgu, tüm dünya halklarına geri bir tarım ülkesinin sosyalizm yolundan nasıl kısa bir süre içinde kalkınabileceğini ve en güçlü emperyalist devletlerle başedebilecek güce ulaşabileceğini gösteriyordu. Dünya halkaları tarihin bu dersini kavramakta gecikmediler.

Bugün insanlığın üçte biri sosyalizm bayrağı altında yaşıyor. Bu mutlu sonucu yaratan Büyük Ekim Devriminin ve Sovyetler ülkesinde sosyalist kuruluşun zaferi yanında İkinci Dünya Savaşında dünya gericiliğinin başlıca kaleleri olan Nazi Almanya'nın, faşist İtalya'nın ve emperyalist Japonya'nın yenilgisidir. İkinci dünya savaşının en büyük çatışmaları Doğu cephesinde yer aldı. Savaş boyunca en büyük yükü Sovyetler Birliği taşıdı. Sovyet orduları Doğu cephesinde dört yıl boyunca ortalama ikiyüz elli Alman tümeniyle savaştı. Bu, 1944 de ikinci cephenin açılmasından sonra Batı cephesinde ortalama elli Alman tümeniyle sekiz ay savaşmış olan Batı müttefiklerinin savaştaki yük payıyla kıyaslanmalıdır. Nazi Almanya ve müttfekilerine karşı elde edilen zafer, bir yönüyle, sosyalist sistemin kapitalist sisteme karşı zaferiydi. Bu zaferin tüm insanlık için olumlu sonuçları olmuştur. Savaş sonunda Avrupa'nın yarısı sosyalist kampta yerini aldı. Bunu Çin devriminin zaferi izledi. Kore ve Vietnam halkları çetin mücadeleler sonucu ülkelerinin büyük bir kesimini emperyalist işgalden kurtardılar. Ve sonunda Vietnam halkı tarihin kaydettiği en kanlı bir ulusal kurtuluş savaşında ABD emperyalistlerini dize getirdi ve halk iktidarı tüm Vietnam topraklarında gerçekleşti. Kamboçya ve Laos halkları da ulusal kurtuluşlarına kavuştular. Kore halkının ülkesini güneyini ABD emperyalistlerinin işgalinden kurtarması da yakındır.

Dünyanın bir başka noktasında, Küba'da, ABD'nin burnunun dibinde devrimin zafere ulaşması, Amerikan emperyalizminin kendi arka bahçesinde bile güvenlik içinde olmadığını kanıtlıyordu.

∴

Bugün dünya devriminin nabzı Afrika kıtasında atmaktadır. Düne kadar emperyalizmin tarihsel gelişmelerini durdurduğu halklar uyanmışlardır. Angola'da, Mozambik'te, Gine-Bissau'da kurtuluş savaşları zaferle sonuçlandı. Namibia, Zimbebve ve Güney Afrika'da ırkçı faşist yönetime karşı kurtuluş hareketi artık yığınsal nitelik kazanmıştır. Bu ülkeler halklarının en yakın bir gelecekte emperyalist ve ırkçı boyunduruktan kurtulmaları tarihsel zorunluluktur. Etiopya'da bugün devrim ateşi yığınları sarmış bulunuyor.

Eylem halinde enternasyonalizmin güzel örneğini Afrika kıtasında görüyoruz. Kübalı gönüllüler Okyanus'u aşarak geldiler, emperyalizme ve Güney Afrika ırkçı faşistlerine karşı MPLA halkçı yönetimi altındaki Angola'nın bağımsızlığı uğruna Angola kardeşleri ile omuz omuza savaştılar ve ortak düşmanın yenilmesine katkıda bulundular. Kıtanın kuzeyinde en kanlı bir kurtuluş savaşı sonunda Fransız emperyalistlerini yurdundan kovan Cezayir halkı ve bu halkın başa geçirdiği iktidar anti-emperyalist dünya cephesinin önemli bir unsurudur. Libya da aynı cephede yerini almıştır. İspanyol Sahrasında Polisario örgütünün vermekte olduğu kurtuluş savaşı Afrika'nın bu kesiminde emperyalizm ile ittifak durumunda olan Fas gibi Arap gericiliğinin temsilcisi halk düşmanı iktidarların istilâ plânlarını başarısızlığa uğratmaktadır.

Evet, dünya devriminin nabzı Afrika kıtasında atıyor. Ve bugün burjuva bilim adamları bile, 19. ve 20. yüzyıllar nasıl kapitalist Batı'nın yüzyılları olduysa 21. yüzyılın Afrika'nın yüzyılı olabileceği görüşünü ileri sürüyorlar. Tarihsel akışın yönü bu görüşü doğrular gibidir. 21. yüzyıl Afrika yüzyılı olabilir. Şu farkla ki, 19. ve 20. yüzyıllar dünyası Batı'nın sömürgeci ve emperyalist devletlerinin sömürü ve baskısı altına giren dünya, ezen ve ezilen uluslar dünyasıydı. 21. yüzyılın dünyası kardeş halkların eşitlik ve özgürlük içinde yaşadığı bir sosyalizm dünyası olacaktır.

∴

Türkiye'nin içinde bulunduğu Orta-Doğu bölgesinde de bağımsızlık ve demokrasi güçleri her geçen gün daha ağır basmaktadır. FKÖ önderliğinde emperyalizme, siyonizme ve Arap gericiliğine karşı savaşan Filistin Halkının davasının haklı olduğu, bu halk kendi vatan toprağına kavuşmadıkça Orta-Doğu'da barışın olanaksız olduğu gerçeği artık en tutucu çevrelerce bile teslim ediliyor. En ters koşullarda en çetin ve çok yönlü bir mücadeledir Filistin halkının mücadelesi. Ve bu devrim dünya devriminin ayrılmaz bir parçasıdır. Onun için de yenilmezdir. Nasıl ki özünde Arap ulusal davasını düşmana satmaktan başka bir şey olmayan ABD tezgâhı Sedat-Begin barış müzakerelerinin fiyaskoyla sonuçlanması da kaçınılmaz bir şeyse.

Burada son MC iktidarının tüm ilerici dünya kamu oyuna ve özellikle ulusal Arap rejimlerine meydan okurcasına, Sedat'ın Arap ulusal davasına ihanet etmiş bir emperyalist kuklası olarak tecrit edildiği bir anda, onunla dayanışma gösterilerinde bulunması ve bu yolda Dışişleri Bakanı Çağlayangil'i Kahire'ye göndermesi Türkiye halkı ile Arap halkları arasındaki kardeşlik ve dayanışmayı bile bile baltalamak olduğuna, bu konuda da MC iktidarının emperyalizm ve siyonizm ile birlik olduğunu bir kez daha kanıtladığına dikkati çekmeden geçmeyelim.

Filistin halkı ile dayanışma, bağımsızlık ve demokrasi uğruna savaşan tüm halklarla dayanışma gibi sosyalist dünya ile dayanışma gibi Tür-

kiye emekçi halkının çıkarlarının emrettiği bir tutumdur. Bu dayanışma Türkiye yurtseverliğinin gereğidir.

∴

Son yıllarda Avrupa'da da demokrasi güçleri başarılar kaydetti. Halkın demokrasi uğruna mücadeleleri sonucu Portekiz'de ve İspanya'da on yıllar boyu süren faşizm yenilgiye uğratıldı ve emekçiler bu ülkelerde siyasal haklarını geniş ölçüde elde ettiler. Yunanistan'da, Kıbrıs'a *Türk* çıkartması sonucu, ihaneti belgelenen Yunan cuntası devrildi.

Arkadaşlar, Kıbrıs sorunu bugün gündemdedir. TEP'in Kıbrıs sorunu ile ilgili tutumu açıktır: Yunanistan da Türkiye de emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülkelerdir. İki ülke halkı arasında barışçıl yollarla çözümlenemiyecek herhangi bir çelişki olamaz. Emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin üsleriyle, 6. filosuyla birlikte Doğu Akdeniz'den kovulması, Ege denizinin bir barış ve kardeşlik gölü haline getirilmesi her iki ülke halkının çıkarlarının gereğidir. Ege'de kıt'a sahanlığı sorunu, emperyalist tekellerin, petrol şirketlerinin burnu işe sokulmazsa hem Türkiye'nin hem Yunanistan'ın çıkarlarına uygun biçimde çözümlenebilir. Kıbrıs için de durum aynıdır. Biz Ada'daki İngiliz üslerinin, Amerikan tesislerinin sökülmesini, Türk ve Yunan askeri birlikleri dahil tüm yabancı kuvvetlerin Ada'yı terk etmesini ve emperyalistlerin ve işbirlikçilerin ektiği düşmanlık tohumlarının temizlenerek Türkün de Rumun da eşit ve özgür iki kardeş halkın bireyleri olarak yaşayabilecekleri bağımsız ve demokratik bir federatif Kıbrıs Cumhuriyetinin kurulmasını istiyoruz. Biz Ada'da EOKA'cısından, Denktaş'ın emrinde bulundurduğu yerli ya da Türkiye'den getirtilmiş MHP'li fedailere kadar her türlü faşist örgütlenmelerin temizlenmesini istiyoruz. Türkiye halkının gerçek çıkarları Yunan halkı ile kardeşçe ilişkilerin kurulmasını ve Kıbrıs'da da böyle demokratik bir çözümü emreder.

∴

Arkadaşlar, emperyalizmin gerilemekte olduğunu, sömürü alanının gün geçtikçe daraldığını belirttik. Oysa emperyalist dünyanın gerçek hakimi olan emperyalist tekellerin, çok uluslu şirketlerin kârları durmadan artıyor. Bunu, emperyalizm, sömürüsünü yoğunlaştırmakla sağlamaktadır. Birbirini izleyen yenilgileri emperyalist metropolleri sürekli olarak bunalımlara sürüklemiştir. Bu bunalımlar, üretim sınırlaması, küçük ve orta işletmelerin iflâs, işsizliğin gittikçe artması, ekonomik büyüme hızının düşmesi, ekonominin askerileştirilmesi, para değerinde emekçilere zarar veren dalgalanmalar, bununla ilgili büyük spekülasyonlar biçiminde tezahür ediyor. Bu bunalımlar yeni biçimlere bürünüyor ve eski davalar kâr etmez oluyor. Ama bunalımdan kurtulmak için uygulanan eski devalar ile yeni devaların bir ortak yanı var. Amaç, hep, bunalımın yükünü emekçilere, özellikle sömürülen ülkeler emekçi halkının omuzlarına yıkmaktır.

Bunu sağlamak için de dünya piyasasına hükmeden emperyalistler sömürülen ülkelerin ürettikleri ihraç mallarının fiyatlarını alabildiğine düşürmekte, metropollerin ürettikleri sanayi ürünlerinin fiyatlarını alabildiğine arttırmaktadırlar. Son dört yıl içinde, petrol ihraç etmeyen sömürülen ülkelerin yıllık ödemeler dengesi açığı 9 milyardan 40 milyar dolara çıkmıştır. Türkiye'nin 3 buçuk milyar dolarlık dış ticaret açığı bu genel görünüme uygun bir durumdur.

Emperyalist dünyada sürekli bunalımın yükünün özellikle «üçüncü dünya» diye nitelendirilen geri ülkelerin emekçi halkının sırtına yüklenmesi insanlığın bu kesiminde yaygın işsizliğin, yoksulluğun ve açlığın nedenidir. Ezici çoğunluğu «üçüncü dünya» ülkelerinde olmak üzere bugün kapitalist dünyada 300 milyon insan işsizdir. Gene bu ülkelerde yıllık geliri 50 dolardan az olan 460 milyon insan var. Bu ülkelerde doğan çocukların yarısı 7 yaşına gelmeden ölüyor.

Bu dehşet verici sömürüye aynı yoğunlukta faşist baskılar eşlik etmektedir. Arjantin'den Endonezya'ya kadar, Şili'den Tayland'a, Pakistan'a kadar nerede emperyalizm (özellikle ABD emperyalizmi) egemen ise orada en kanlı bir faşist dikta satılmış operet generalleri tarafından sürdürülmektedir. Bu faşist baskı rejimlerinin emekçi halk için ne anlam taşıdığını anlamak için bir tek Uruguay örneğine bakmak yeter. 1973'de bu ülkede CIA güdümünde bir faşist darbe yapıldı. Son dört yıl içinde Uruguay parasının değeri tam 50 kez düşürüldü. Hayat pahalılığı altı kat arttı. Ama ücretler 1971 yılına kıyasla % 35 oranında geriledi. ABD emperyalizminin desteğiyle ayakta duran öteki faşist dikta düzenlerinde durum uzun boylu farklı değildir.

Bugün Türkiye'de CIA devşirmesi kontr-gerilla elebaşıları AP parlementeri kisvesine büründükten sonra, yedeklerine Demirel'leri de alarak, halkımızı Şili tipi bir faşist darbe ile tehdit ediyorlar. Şili örneği, Uruguay örneği, böyle bir darbenin işçi sınıfımıza, emekçi halkımıza ne getireceğini açıkça gösteriyor.

Arkadaşlar, emperyalizmin, (özellikle ABD emperyalizminin) sömürü ve tahakkümünü sürdürebilmek için artık en kanlı faşist yöntemlere başvurmak zorunda kalışı bu sistemin gücünün değil güçsüzlüğünün kanıtıdır. Tarihin ölüme mahkûm ettiği sınıflar, varlıklarını bir an daha sürdürebilmek için, hep, halka karşı kanlı terörlere giriştiler. Ama bu onları kaçınılmaz sondan kurtaramadı. Tezgâhladığı faşist darbeler, döktürdüğü kanlar da emperyalizmi kaçınılmaz sondan kurtaramıyacaktır.

3. SÖMÜRÜLEN ÜLKE: TÜRKİYE NİÇİN MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM?

Yurdumuz Türkiye, emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen bir ülkedir. Türkiye'nin iktisadi düzeni, feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalist düzendir. Türkiye emperyalizmin sömürdüğü öteki gelişmemiş ülkelerle kader birliği durumundadır. Ve ülkemizin doğal yeri bu durumdan kurtulmak için savaşmakta olan ülkeler safıdır.

Türkiye tipik sömürülen ülkenin belli başlı özelliklerini taşır. Daha 19. yüzyılda Batının güçlü sömürgeci devletlerinin Türkiye'ye zorla kabul ettirdikleri iş bölümü, Cumhuriyetin ilk yıllarında tutarsız ve ürkek bir direnme dönemine karşın süregelmiştir. Bu işbölümü Türkiye'yi emperyalist tekellerin dayattığı düşük fiyatlarla tarım ürünleri ve ham madde ihracatçısı durumunda kalmaya ve gelişmiş kapitalist ülkelerin sanayi ürünlerini en elverişsiz koşullarla satın almaya mahkûm etmektedir. Bu iş bölümü gerçek sanayileşmeyi engelliyor, ülkemizin tarım ülkesi durumunu sürdürüyor ve emperyalist tekellere bağımlılığı, Türkiye'nin sömürülen ülke durumunu perçinliyor.

Bu iş bölümü yüzünden Türkiye tarihinde hiç bir zaman gerçek kapitalist kalkınma, gerçek sanayileşme sürecine girememiştir. Son çeyrek yüzyıl içinde görülen kapitalist hareketlilik yurdumuzun zenginliklerini tüketen ham cevher çıkarımı, tarıma dayanan besin maddeleri üretimi, montaj sanayii gibi bağımlılığı katmerli kılan bir kapitalist gelişme sonucudur. Bu sahte sınai gelişme Türkiye'de gerçek ekonomik kalkınmayı baltalamaktadır.

∴

Türkiye'nin bugünki dış ticaret yapısı bunu kanıtlar:

Türkiye'nin geçen yılki ihracatında tarım ve hayvancılık ürünleri % 56 gibi önemli bir yer almaktadır. Bu ürünler genellikle ham madde olarak ihraç ediliyor. Bunun yanında madencilik ürünlerinin ihracattaki payı % 7, besin maddeleri gibi tarıma dayalı sanayi ürünlerinin payı % 10 dur. Sanayi ürünü olarak gösterilen kalemler toplam ihracatın ancak % 1,5 unu oluşturmaktadırlar. Üstelik bu kalemler kimi durumda % 90'a varan kesimi önceden ithal edilmiş bulunan montaj sanayi ürünlerdir.

İthalâta gelince: iş makineleri, motorlar gibi yatırım malları toplam ithalâtımızın % 45 ini oluşturuyor. Sun'i gübre gibi tarımda tüketilen ürünlerin ithalâttaki payı % 9, sanayi de kullanılan ara mallarınki % 26,5, dır. Petrol ithalâtı bugün tüm ihracat değerinin üçte ikisine eşittir.

Bu dış ticaret yapısı Türkiye'nin üretim yapısının bir yansımasıdır. Bugün Türkiye'de toplam üretimin aslan payını (% 47) tüketim malları oluşturmaktadır. Yatırım malları üretimi oranı yalnızca % 14 dür. Oysa bu yapı gelişmiş kapitalist ülkelerde tam tersinedir.

Uçurumlaşan bir dış ticaret açığı böyle bir iş bölümünün kaçınılmaz sonucudur. Yaklaşık olarak 5 milyar dolarlık ithalâta karşılık, ihracat yalnızca 1,5 milyar dolardır. Yani dış ticaret açığı 3,5 milyar gibi skandal sayılacak bir düzeye ulaşmıştır.

ABD emperyalistleri ve Batı Avrupa'lı ortakları, işbirlikçi kapitalistlerin aracılığıyla Türkiye'yi soktukları dar boğazlardan sözde kurtarmak için bu ülkeye «dış yardım» dedikleri şeyi sunmaktadırlar. Son günlerde çok sözü edilen İMF denen Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası gibi kuruluşlar bunlara aracılık etmektedirler. Bu «dış yardım» yıllar boyu ülkemizin bağımlı durumunu perçinleyecek biçimde sarfedilmek koşulu ile sunulmuştur. Ve ancak bu amaca hizmet etmiştir. Bugün İMF kanalıyla Türkiye'ye tehditler altında dayatılan koşullar bu amaca yöneliktir. Montaj sanayiinin bacaları dikildikçe ülkemiz emperyalist metropollerden gittikçe daha çok eskimiş teknoloji, ilkel madde, ara mal ve yedek parça ithal etmek zorunda bırakılmıştır. Emperyalist tekeller bu kısır döngüye sokulan bir ülkenin belini doğrultmasına olanak bulunmadığını, kurulan dışa bağımlı ve tüketime yönelik sanayiin dünya pazarında kendilerine karşı bir rekabet tehlikesi yaratmıyacağını, ülke içinde de emperyalist sömürüye engel oluşturmayacağını, tersine bu sömürüyü yoğunlaştıracağını pek iyi bilirler. Türkiye gibi ülkelere ihraç ettikleri teknoloji eskimiş, terkedilmiş olan ya da terkedilmekte olan teknolojidir. Ve bu geri teknoloji böyle bir rekabet olanağını ortadan kaldırmaktadır. Vatan satıcıları yurdumuzu böyle bir çıkmaza sürüklemişlerdir.

Türkiye'nin durumu batağa düşmüş olan ve her debelendiğinde daha derine giden adamın durumu gibidir. Ve Türkiye emperyalist dünya sistemi içinde kaldıkça bataktan kurtuluş yoktur.

∴

Emperyalist dünya uluslararası plânda hüküm süren sömürü ve baskının sistem içindeki tek tek her ülkede yansımasını bulması kaçınılmazdır. Özellikle çifte sömürüye uğrayan bağımlı ülkelerde emekçi halk yığınları için sömürünün, yoksulluğun, adaletsizliğin en derini kuraldır. Türkiye bunun bir örneğidir. Ülkemizde emekçiler için sömürü, yoksulluk, adaletsizlik dayanılmaz dereceye varmıştır.

43 milyon nüfuslu Türkiye'de milli gelir utanılacak bir adaletsizlikle dağıtılmaktadır. Türkiye'de yıllık geliri sıfırdan onbin (10.000) TL. na kadar olan aileler, 6,5 milyon olan toplam aileler sayısının yüzde otuzudur. Bunlar millî gelirin ancak yüzde 6 sını alabilmektedir. Yani yaklaşık olarak toplam nüfusun yüzde 40'ına milli gelirden düşen pay, yalnızca yüzde 6 dır. Yoksul ailelerin beş kişiden oluştuğunu varsayarsak, bu kesimin üst sınırında bulunan bir ailede adam başına düşen yıllık gelirin 2000 TL. olduğunu görürüz ki, bu sayı yarı açlık düzeyini ifade eder. *Yani Türkiye nüfusunun % 40'ı aç ya da yarı açtır.* Yıllık geliri sıfırdan 25.000 TL'na kadar olan aileler ise toplam 6,5 milyon hanenin 4,7 milyonu-

dur, yani yüzde 72,5. Bu yüzde 72,5, millî gelirin ancak yüzde 35 ini alabilmektedir. Buna karşılık 6,5 milyon hane içinde 39 bin hane, yani toplam ailelerin binde altısının yıllık geliri 200.000 TL'ndan yukarıdır. Bu binde altı (yaklaşık olarak yüzde yarım) millî gelirin yüzde 10,2 sini almaktadır.

Gelir dağılımındaki bu adaletsizlik, ücret gelirleriyle, kâr, faiz, rant ile geçinen varlıklı sınıfların gelirleri karşılaştırıldığında daha da açık olarak görülür. Emeğinden başka satacak bir şeyi olmayan ücretliler ile emekçi sınıf niteliği taşıyan küçük üreticiler, toplam 6,5 milyon hanenin yüzde 86'sını oluşturmaktadırlar. Bu yüzde 86'nin milli gelirden aldıkları pay ancak yüzde 50 dolaylarındadır. Oysa sermaye ve serbest meslek sahiplerinin toplam haneler içinde payı yüzde 11 olduğu halde, bunlar ulusal gelirden yüzde 40'ın üzerinde pay alabilmektedirler. Bu ölçüde bir dengesizlik, Türkiye'nin gelişme düzeyinde olup, mesleki örgütlenme ve kooperatifleşme bakımından daha ileri durumda olan öteki ülkelerin herhangi birinde yoktur.

∴

Türkiye'de bugün bölgeler arası eşitsizlik göz önünde tutulmadan, millî gelir ve hizmetler dağılımındaki adaletsizliğin boyutları kavranamaz. Kendisi sömürülen, az gelişmiş bir ülke olan Türkiye'nin doğusu ilkel bir mahrumiyet bölgesidir. Doğu Anadolu yalnızca feodal ilişkilerin en yoğun olduğu bölge olmakla kalmıyor. Emperyalizm ve işbirlikçileri burada egemen durumda olan müttefikleri feodal mütegallibe ile birlikte bu bölge halkını, kendi kültürüne sahip çıkma hakkı dahil, en ilkel haklardan yoksun tutmaktadır.

Gelir dağılımındaki bu durum, mevcut üretim araçlarındaki mülkiyet durumunun bir yansımasıdır. Tarihinde bir toprak reformu görmemiş olan Türkiye'de toprak dağılımı, gelir dağılımı ile kıyaslanabilecek bir adaletsizlik göstermektedir:

Tarımsal bölgelerdeki nüfusun yüzde 18 inin hiç toprağı yoktur. Sıfır ile 50 dönüm toprağa sahip bulunan küçük üreticiler toplam tarım nüfusunun yüzde 64'ü olduğu halde, bunların bulundukları toprak tarıma elverişli toprakların sadece yüzde 34'üdür. Buna karşılık, 1000 dönümden fazla toprağı olanlar toplam tarım nüfusunun yüzde biri olduğu halde bu yüzde bir ekilebilir toprakların yüzde 30'una yakın bir kesimi elinde bulundurmaktadır.

Türkiye'de kredi durumu da yürekler acısıdır. Toplam banka kredilerinin yüzde 66'sı ticarete, yüzde 23'ü tarıma, yüzde 3'ü sanayie ve yüzde 2'si de küçük esnaf faaliyetlerine gitmektedir.

Ticaret kredileri, orta vadeli sanayi kredilerini de bir ölçüde içermekle birlikte, burada doğrudan doğruya sanayie ayrılan yüzde 3 oran ile yüzde 66'ya varan ticaret kredilerinin karşılaştırılması, Türkiye'de kredi kurumlarının aracı tüccar hesabına çalıştırıldığını kanıtlar. Bu sayılar ayrıca burjuva iktidarların sanayileşme, kalkınma iddialarının ne kadar boş olduğunu da gösterir. Küçük esnaf ve zanaatçıya ayrılan yüzde 2 oranında kredinin de, bunun 33 katı olan ticarî kredilerle kıyaslanması, bu ülkede bankacılığın öncelikle büyük tüccarın hizmetinde olduğunu gözler önüne sermektedir.

Tarım kredilerinin dağılımı da toprak dağılımındaki adaletsizliğe uygundur: 1975 yılında 11,5 milyar TL. tarım kredisi verilmiştir. Bunun yarım milyar kadarı devletçe yapılan karşılıksız hibelerdir. Bu 11,5 milyarlık kredinin yalnızca yüzde 3'ü kredi alanlarının toplam sayısının yüzde 89'una verilmiştir. Kredi alanlarının yüzde 11'i de (7725 kişi) dağıtılan toplam kredinin yüzde 97 sini almıştır. Yani 65.665 köylüye yarım milyar lira kredi verilirken 7725 toprak ağasına ya da tarım kapitalistine yaklaşık onbir milyar kredi verilmiştir. Bu sayılar, Türkiye'nin iktisadî politikasının saptayanların kimlerin hizmetinde olduklarını en ufak bir kuşkuya yer bırakmayacak açıklıkla göstermektedir. Bu sayılar ayrıca toprak dağılımındaki kutuplaşmaya, yani toprağın, geniş köylü yığınlarının mülksüzleştirilmesi pahasına belli ellerde toplanması olgusuna denk düşmektedir. Güdülen kredi politikası bu kutuplaşmaya yardımcı olmaktadır.

∴

Tüm değerlerin yaratıcısı, yurdumuzun varlığının güvencesi Türkiye işçilerini, köylülerini, tüm emekçilerini açlık ve yoksulluğa sürükleyen bağımlı kapitalizm düzeni üretici büyük çoğunluğuyla meslekî örgütlenme haklarından, sosyal güvenlikten, insanca yaşayabileceği bir konuttan, en ilkel sağlık hizmetlerinden hatta sudan bile yoksun tutuyor. Yirminci yüzyılın bu son çeyreğinde halkımızın yarıya yakın bir kesimi okur yazar değildir. Sömürge durumundan çıkarak siyasal bağımsızlığına kavuşmuş bir çok Afrika ve Asya ülkesi bu bakımdan Türkiye'den daha iyi durumdadır.

Kapitalist düzenin vaz geçilmez unsuru olan yedek iş gücü ordusu yani işsizler bugün Türkiye'de 3 milyona varıyor. Yalnızca bu işsizlik oranı bile Türkiye'de bağımlı kapitalizmin iktisadî bunalımın batağına battığını kanıtlamaya yeter. Ülkemizde geniş boyutlara varan işsizlik bir milyona yakın emekçinin Batı Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkelerine göçe sürüklemiştir. Batılı kapitalistler bu işçilerimizi iliğine kadar sömürmektedirler. Bu amaçla saniyeleri hesaplayan gelişmiş sömürü yöntemleri uyguluyorlar. Bu işçiler sahipsizdir. Gerici iktidarlar onları «eti de senin kemiği de, yeter ki bize döviz yollasınlar» diyerek emperyalist tekellere teslim etmişlerdir. Bulundukları ülkelerin yerli işçileri ile sözde eşit koşullarda çalıştırıldıkları iddia edilmektedir. Bu bir aldatmacadır. Yerlilerin yapmadığı en ağır, en pis işlere onlar koşuluyorlar. Çoluk çocuklarıyla birlikte batının tüketim toplumunun yozlaştırıcı etkilerine terkedilmişlerdir. Ulusal kültürlerine sahip çıkmaları ancak kendi gayretleriyledir.

∴

Türkiye'nin feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalist düzeni, bu ülkede emperyalizmin işbirlikçisi sermaye egemenliğinin ve işbirlikçi kapitalistler sınıfının ülkenin tarımsal bölgelerindeki kapitalizm önceki unsurlarla emekçi halka karşı kurmuş olduğu ittifakın sonucudur. Bağımlı kapitalizm öte yandan bu asalak sınıfların güç kaynağı olmaktadır. İşbirlikçi sermaye tarım kapitalistleri ve feodal mütegallibe, egemenliğini ancak Türkiye'nin bağımlı, sömürülen ülke durumu sürdükçe koruyabilir. Onun için bu asalak işbirlikçi sınıflar siyasal demokrasiye olduğu kadar ulusal bağımsızlığa da karşıdırlar. Toplumdaki ulusal demokratik güçleri ezmek sindirmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bu egemenliğe son verilmedikçe Türkiye'nin sömürülen bağımlı ülke durumuna son verilemez, gerçek sanayileşme, gerçek iktisadî kalkınma yolu tutulamaz, bağımsız ve demokratik Türkiye gerçekleştirilemez.

Emperyalist dünya sisteminde, sömürülen bir ülkenin, kapitalist kalkınma yoluyla, gelişmiş ülke durumuna yükselmesi olanaksızdır. Tarih böyle bir şey kaydetmiyor ve etmiyecek. Son kapitalist kalkınma örneğini, emperyalizm öncesi dönemde Almanya ve Japonya verdi. Emperyalizm çağının gelmesiyle bu yol kesinlikle kapanmıştır. Bu çağda sömürülen ülkenin gerçek sanayileşmesinin, iktisadî bakımdan kalkınmasının, bizde çok kullanılan deyişle «çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmasının» ve insanlarının sömürülen bağımlı ülke vatandaşı düzeyinden kurtararak bağımsız demokratik ve refahlı bir ülkenin başı dik ve mutlu vatandaşları düzeyine yükseltmesinin tek yolu var: Toplumdaki tüm ulusal ve demokratik güçlerin emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesiyle ülkeyi emperyalist dünya sisteminden çıkarmak, ülkenin sömürülen bağımlı ülke durumuna son vermek ve sosyalizm doğrultusunda ulusal ve demokratik nitelikte ileri adımlar atmak.

∴

Türkiye halkının mutluluğu tadacağı düzen elbette ki Sosyalist düzendir. İnsanın insan tarafından sömürülmesine son veren, emeği gerçekten en yüce değer sayan, Türkiye'nin iktisadî, toplumsal, kültürel ve diğer alanlarda engelsiz açılıp serpilmesini sağlayacak olan düzen.

Ama Sosyalizme varabilmek için daha aşacak çok yolumuz var. Sosyalist kuruluş aşamasına varabilmek için ilk önce emperyalizmi (başta A.B.D. emperyalizmini) tekelleriyle, NATO üsleriyle, askerleri, uzmanlarıyla, CIA'sıyla, AİD'siyle, İMF'siyle kapı dışarı etmek zorundayız. Türkiye'nin bağımlı durumundan kaynaklanan emperyalizmin desteğindeki faşist, tüm anti-demokratik güçleri etkisiz kılmak, Türkiye'de işçi sınıfının demokratik öncülüğünde tüm ulusal ve demokratik güçlerin egemenliğini, gerçek demokrasiyi kurmak zorundayız. Bunu başaracak olan devrim Milli Demokratik Devrimidir. Bugün nalıncı keseri hep işbirlikçi kapitalistten, ağadan yana kesiyor. Milli Demokratik devrim ile bu ülkede nalın keseri işçiden, emekçiden, yana kesecektir. Tüm sorunlar, gelir dağılımından eğitime kadar, sağlıktan konut sorununa kadar emekçinin çıkarlarının emrettiği biçimde çözümlenecektir.

Bu devrim «Milli»dir, şoven anlamıyla Milli değil, Türkiye'de yaşayan öteki ulusal toplulukların, azınlıkların eşit tutulmaması anlamında değil, bu devrim «Milli»dir, çünkü çözüme bağladığı çelişki toplumun tüm ulusal güçleriyle emperyalizm arasındaki çelişkidir. Ve bu devrim bağımsızlığı siyasal iktisadî, kültürel alanda, tüm alanlarda gerçekleştirilecek ve bunun için emperyalizmin işbirlikçisi kapitalistlerin ve bunların kırsal bölgelerdeki müttefiklerinin sömürü olanaklarını dolayısıyla siyasal etkinliklerini ortadan kaldıracaktır.

Ve bu devrim «Demokratiktir», çünkü işbirlikçi kapitalistlerin sahte demokrasisini kaldıracak, emekçi halkın gerçek demokrasisini getirecektir. Feodal ilişkilere son verecek, tüm köylülüğün, ırk, din, dil, mezhep farkı gözetmeksizin tüm Türkiye vatandaşlarının eşitliğini, demokratik hak ve özgürlüklerini sağlayacaktır.

4. NİÇİN TEP

Arkadaşlar, burada TEP'in bir siyasal örgüt olarak ayırd edici niteliklerini belirtmemiz gereklidir: Bundan üç yıl önce kurucuları, TEP'i kurmak için, dilekçelerini ilgili devlet mercilerine sundular. Yerine getirilen işlemler yasaların emrettikleriydi. Öteki partiler için nasılsa öyle. Bu bakımdan TEP ile yeni kurulan öteki sol partiler arasında bir fark yok. Ama bu yalnızca, görünürde benzerliktir. Özünde TEP ile sosyalizm davasına sahip çıktığını ilân eden öteki partiler arasında önemli farklar var. TEP Türkiye'nin politika sahnesinde yer almış özel nitelikleri olan bir partidir. Bambaşka bir partidir.

Her şeyden önce bu partinin yönetici çekirdeğinin bir kesimini «eski tüfek»ler oluşturuyor. Yani geçmişte tek parti diktası döneminde ve sonra çok partili parlamenter faşizm yıllarında Türkiye emekçileri davasına sahip çıkanlar ve bu yüzden başlarına türlü haller gelenler. Bunlar yarım yüzyılı aşkın bir tarihi olan Türkiye bilimsel sosyalist hareketinin otuz yılının, hatta kırk yılının içinde yer almış kişilerdir. Bu arkadaşlar, kişi olarak o tarihin bir parçasıdırlar. Ama onlar aynı zamanda genç kuşaktan proleter devrimcileriyle birlikte bu tarihin sürdürücüleridirler de. Bu arkadaşların TEP saflarına katılmaları doğaldır. Çünkü TEP bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu bilen hareketin mirasçısı ve sürdürücüsüdür. TEP o 50-60 yıllık tarih içinde sağlam ne varsa onu temsil eder.

Türkiye solunda yer alan öteki partilerin konumu ve tutumu bu bakımdan değişiktir. Örneğin TİP, hem eski TİP hem bugün eski TİP'in iki ayrı parçasını oluşturan SDP ve yeni TİP yöneticileri başından beri sosyalist hareketimizin tarihi ile bağları koparmayı, izledikleri siyasal çizginin bir gereği saydılar. Bu doğaldı, çünkü parlementerizmi kayıtsız şartsız benimseyen ve dolayısıyla sağ oportünizme kayan bir siyasal örgütün Mustafa Suphi'leri, Şefik Hüsnü'leri içeren bir tarihe sahip çıkmaları olanaksızdı.

TSİP'nin konumu ve tutumu da ötekilerden pek farklı değildir. Bu parti, bir yanıyla 12 mart dönemi açık faşizminin bazı sol çevrelerde yarattığı yılgınlığın ürünüdür. Bu örgütün bu niteliğiyle uzak yakın geçmişi tümüyle inkâr etmesi ve sağ sapma içinde bulunması doğaldır.

∴

VP grubuna gelince: VP de sosyalist hareketimizin tarihine sahip çıkmaktan çok, o tarih içinde ikinci bir yeri olan Dr. Hikmet Kıvılcımlı arkadaşı putlaştırma yolunu tutmuştur. Bunu yapabilmek için, gerçekleri zorladıkları da oluyor.

Evet, TEP'i öteki sol partilerden ayırd eden bir niteliği bu partinin sosyalist hareketin tarihine sahip çıkması, bu tarihi temsil eden proleter devrimcilerini çatısı altında barındırmasıdır.

TEP'in program ve tüzüğünde savunduğu devrim stratejisi, hareketimizin 1920'lerden beri savunduğu bilimsel sosyalizmin aşamalı devrim tezlerine ve Türkiye toplumundaki sınıf mevzilenmesinin doğru tahliline dayanan stratejidir. Biz bu staratejiyi ve bundan doğan siyasî çizgimizi bugünün koşullarını göz önünde tutarak bir ölçüde geliştirdik, o kadar. Bu sosyalizme yönelik olan ama emperyalizmin sömürü ve tahakkümü altındaki ülkemizde bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine öncelik veren bir stratejidir.

∴

Bizim emperyalizm, işbirlikçi sermaye, büyük toprak sahipleri ve kırsal bölgelerin tüm mütegallibesinin tecrit edilmesini, tüm ulusal ve demokratik güçlerin birlik ve dayanışmasını savunan stratejimiz, 12 mart döneminde faşizmin, özellikle Sıkıyönetim Mahkemelerinin boy hedefi oldu. Bu dönemde sıkı yönetim mahkemelerinin baktığı belli-başlı davaların iddianame ve gerekçeli hükümlerinde Millî Demokratik Devrim çizgisi yargılanmış ve mahkûm edilmiştir. Yani 12 mart döneminin açık faşizmi Millî Demokratik Devrim stratejisini mahkûm etmeyi başlıca uğraşlarından biri saymıştır.

Elbette ki faşizm her türlü ilerici düşünceyi boğmaya çalışır. En soldan ortanın soluna kadar her eğilimi ezmek ister. Ama faşizmin baş tehlike saydığı ve darbelerini üzerinde yoğunlaştırdığı hedefler vardır. 12 martta bu, siyasal çizgi olarak MDD çizgisi olmuştur. Çünkü faşizm emekçi halkımızın özellikle bizim çizgimiz doğrultusunda bilinçlenmesini, ve örgütlenmesini engellemek istiyordu. THKO davası gibi, Dev-genç davaları gibi, TÖS davası gibi, Aydınlık Sosyalist Dergi ve Haziran Hareketi davaları gibi Sıkıyönetim Mahkemelerince idam cezaları, en ağır hapis cezalarıyla sonuçlandırılan davaların iddianame ve son hükümlerinde yer alan uzun gerekçelerde Millî Demokratik Devrim stratejisini benimsemenin en ağır suç olduğu kanıtlamaya kalkışmaları raslantı değildir. Yargıtay'ın 1969'da oybirliği ile aldığı kararda Türkiye'de Millî Demokratik Devrimi savunmanın sosyalizm yolunda tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'yi savunmanın 141 ve 142. maddelerinin ihlâli olmadığı, yani suç olmadığı yolundaki hükmünü oybirliğiyle ve açıkça ifade etmiş olmasına karşın açık faşizm baskı kuvveti niteliğindeki Sıkıyönetim Mahkemelerinin aynı siyasal çizgiyi en ağır cezalara lâyık suç sayan mahkûmiyet kararları bir raslantı değildir.

Niçin böyle oldu? ABD emperyalizmi ve işbirlikçilerinin tezgâhladıkları 12 mart açık faşizmi, işbirlikçi sermayenin bu kanlı diktatörlüğü darbelerini niçin özellikle bizim siyasal çizgimiz üzerinde yoğunlaştırdı. Çünkü çizgimiz doğruydu. Çünkü devrimci çizgimizden korkuyorlardı. Çünkü bizim çizgimiz en geniş devrimci çevreleri emperyalizme, özellikle ABD emperyalizmine karşı, işbirlikçi kapitalistlere ve ağalara karşı etkin devrimci eyleme geçirmiştir ve Türkiye'nin devrimci mücadeleler tarihini biz yazar olmuştuk. Elbette ki taktik ve diğer hatalar, önemli hatalar olmuştur. Ama çizgimizin doğru olduğu kesindir. Türkiye solunda yer alan öteki partilerin durumu bu bakımdan bizimkine benzemez.

∴

İşte biz bambaşka bir parti olduğumuz içindir ki TEP kurulur kurulmaz üzerimize Devlet Güvenlik Mahkemesini saldırttılar. Program ve tüzüğümüzde Türk Ceza Kanununun 141. maddesinin ihlâl edildiği yeni kürtçülüğü ve komünizmi savunduğumuz isnadıyla hakkımızda dava açtılar.

Oysa bizim programımız proleter devrimci çizgimizi mevcut yasalara göre en ılımlı bir dil ile ifade etmekteydi. Emperyalizmin böl ve yönet politikasına zemin hazırlanmamasını, hangi ulusal topluluktan olursa tüm Türkiye vatandaşlarının eşit tutulmasını savunuyorduk. Anayasanın ırk, din, dil farkı gözetmeden tüm Türkiye vatandaşları arasında eşitliği emreden 12. maddesi paralelinde istemler ileri sürüyorduk.

Savunduğumuz siyasal çizgi de içinde bulunduğumuz tarihsel koşullarda bilimsel sosyalizmin emrettiği devrimci çizgi olmakla birlikte bu devrim işçi sınıfının demokratik önderliği altında köylüsüyle, küçük burjuva katmanlarıyla tüm ulusal ve demokratik sınıf ve zümrelerin emperyalizme ve işbirlikçi kapitalistler sınıfına ve bu sınıfın taşradaki müttefiki mütegallibeye karşı tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir Türkiye'nin gerçekleştirilmesini hedef alan bir devrim olduğundan, bu devrime karşı çıkmanın vatana ihanetten başka bir şey olamıyacağından, 141. maddede sözü edilen bir tek sınıfın tahakkümünü savunmak olarak değerlendirilemezdi.

Türkiye'de bugün T.C.K. 141. maddeyi açıkça ihlâl edenler var: Halkımız üzerinde sömürü ve tahakkümünü sürdüren, zaman zaman sınıf diktatörlüğünü en kanlı biçimlere büründüren emperyalizmin işbirlikçisi kapitalistler sınıfını oluşturanlardır bunlar. Biz TEP programında bir tek sınıfın öteki ulusal sınıflar üzerindeki tahakkümünü savunmadık. Bizim savunduğumuz şey işçi sınıfının demokratik öncülüğü altında toplumdaki tüm emekçi sınıf ve zümrelerin devrimci dayanışmasıdır, işbirlikçi gayrı-millî sınıflara karşı dayanışma.

DGM'ye açtırılan bu dava TEP'i kapatmayı amaçlıyordu. Program ve tüzüğünde suç işlendiği için kurucu ve yöneticileri ağır hapis cezalarına mahkûm edilen, zindanlara atılan bir partinin fiilen kapatılmış olacağı açıktır. Oysa DGM'lerin dolaylı yoldan da olsa parti kapatma yetkisi yoktur. Bu yetki Anayasa mahkemesinindir. DGM Savcılığı böyle bir kovuşturmayı açmakla savunmakta olduğu kurulu düzenin yasalarını kendisi çiğniyordu. Biz DGM savcısının bu soruşturmayla ilgili sorularına cevap vermeyi reddettik. Ve bizden istenen Parti karar defterlerini teslim etmedik. Bunun üzerine genellikle icra-iflâs kanununun ihlâli durumlarında uygulanan bir kanun maddesi uyarınca, sanki vermeyi reddettiğimiz defterler bir siyasal parti karar defterleri değil de iflâs etmiş bir şirketin muhasebe defterleri imiş gibi hapsen tazyik yoluna başvurdular ve TEP Genel Başkanını hapsettiler.

Bir legal parti düşünün ki, program ve tüzüğünde suç işlendiği isnadıyla sıkı yönetim mahkemesinin devamı olan bir özel mahkeme tarafından fiilen kapatılmak amacıyla yargılanmaktadır. Bir legal parti düşünün ki genel başkanı bu yüzden zindana atılmıştır. Ve öteki kurucu ve yöneticileri de her an aynı kader beklemektedir. Bir legal parti düşünün ki, tüzük ve programını benimseyerek bu partiye girecek olan her üye otomatik olarak suç işlemiş sayılacaktır. Bir legal parti düşünün ki karar organı partiye katılacak kimselerin başını belâya sokmamak için yeni üye kaydetmeme, parti örgütleri kurmama kararı almak zorunda kalmıştır. Bunları düşünün ve bu «açık rejim» denen bu düzenin ne ölçüde demokratik olduğu hakkında, TEP'in kurulduğu andan başlayarak nasıl büyük güçlükler ile karşılaştığı konusunda bir fikir edinirsiniz.

Evet TEP kurulur kurulmaz DGM kovuşturmasına uğradı. Ve DGM'nin açtığı bu dava bugün de sürdürülüyor. Yani egemen güçler Demokrasi kılıcını halâ tepemizde sallandırıyorlar.

∴

Burada egemen güçlerin TEP'e karşı saldırıya geçtikleri bir anda çatımız altında beliren parti aleyhtarı fraksiyona kısaca değinmenin gereği var. TEP 1975 başlarında yani henüz birinci MC hükümeti kurulmadan, Sadi Irmak kabinesi baştayken kurulmuştu. Partimiz kurulduktan sonra bu koalisyon kabinesi istifa etti ve bir süre sonra birinci MC hükümeti başa geçti. Bu hükümet bir çeşit faşist partilerin gayrı-millî cephesinin hükûmetiydi. Daha Ecevit başbakan iken bile bürokrasinin kilit noktalarını ellerinde tutan 12 mart döneminden kalma bürokratlar TEP'e karşı harekete geçmişlerdi. İçişleri bakanlığı hukuk müşaviri TEP program ve tüzüğünde kürtçülüğün ve komünizmin savunulduğu iddialarını içeren ihbar niteliğindeki bir yazısını ilgililere ulaştırmıştı. DGM'nin harekete geçmesi bu yazı üzerinde oldu.

MC'nin hükûmetinin başa geçmesi ve sert rüzgârların esmeye başlaması ile TEP içinde bir parti aleyhtarı fraksiyon belirdi. «Parti aleyhtarı» diyorum. Çünkü bu farksiyonun adamlarının tüm tutum ve davranışları, amaçlarının parti içinde bir muhalefet oluşturarak etkinlik kazanmak gelmek ve yönetime geçmek olmadığını, tersine niyetlerinin partiyi yıkmak olduğunu gösteriyordu. Sonraki gelişmeler, bu parti aleyhtarı grubu yönlendirenlerin «ilerlemeci» denen sağ fraksiyonun adamları olduklarını, fraksiyonun başında imiş gibi görünen kişinin de bu adamların bir aleti durumuna düşürüldüğünü göstermiştir. Partimiz, sınıf düşmanının dıştan saldırıya geçtiği bir anda bu parti aleyhtarı fraksiyonun baltalama hareketini etkisiz kılabildi. Bu fraksiyonun hakkından gelebilmek için yalnızca üç kişinin partiden çıkarılması yetti. Sağ fraksiyonun bir süre etkisi altında kalan bazı arkadaşlarımız da sonunda gerçeği görebildiler ve parti saflarında yerlerini aldılar.

∴

TCK 141. ve 142. maddelerinin Mussolini'nin faşist İtalya'sından ithal edildiği bilinir. Bu antidemokratik kanun maddeleri işçi sınıfını kendi yasal partisinden yoksun tutmayı amaçlar. Bu kanun maddelerinin kaldırılması uğruna mücadele bugün demokrasi mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. 1960 'ların başından beri Türkiye yurtseverleri bu mücadeleyi sürdüregelmişlerdir. Son zamanlarda bazı çevreler 141. ve 142. maddelerin kaldırılmasını işçi sınıfının siyasal örgütünün kurulmasının ön şartı olarak değerlendiriyorlar. «Burjuvazi 141. ve 142. maddeleri kaldırsın ki biz işçi sınıfı partisini kuralım,» demeye getiriyorlar. İşçi sınıfı partisinin kaderini burjuvazinin keyfine havale etmektir bu. Bu tutum yanlıştır. Demokrasi mücadelesi anti-demokratik güçlerin üstüne üstüne yüreyerek verilir. Bu her yerde böyle olmuştur, Türkiye'de de böyle olmaktadır. Bugün Türkiye'de işçi sınıfı davasını tüm engellere karşın bir legal parti çatısı altında savunanlar var. Onun için işbirlikçi burjuvazi bu anti-demokratik yasaları öncelikle kurulmamış olan örgüt ya da örgütlere karşı değil, kurulmuş olan ve yasal olarak eylemde bulunan ör-

TÜSTAV

gütlere karşı, o örgütleri darbelemek için bir silâh olarak kullanmaktadır. Örneğin TEP'e karşı. Biz yargılanıyoruz 141. maddeden «ilerlemeciler» değil, Pekinciler de değil. Bu baskı yasalarına dayanarak örgütleri kapatılmak istenen yöneticileri zindana atılmak istenen biziz. Demokrasi güçlerinin ağır basması sonucu 141. ve 142. maddeler gibi anti-demokratik yasaların kaldırılmasıyla göreli olarak ferahlığa, daha rahat çalışma olanaklarına kavuşacak olan örgüt bizim partimizdir.

Kendisine «TKP» adını yakıştıran mülteci grubuna gelince bu grubun 141. ve 142. maddelerin kalkmasıyla Türkiye'ye gelip resmen örgütlenmesi Türkiye solu için son derece olumlu bir gelişme olacaktır. Ama kendilerinin sandığı gibi değil. Bilen'ler, Soydan'lar gelip Türkiye'de boy gösterebilmelidirler. Türkiye işçileri, köylüleri, devrimci aydınları bu adamların boyunun kaç karış olduğunu görebilmelidir. Biz iki karışı aşmadığını biliyoruz. Ama bizim bilmemiz yetmiyor. Bizim bu bakımdan doğrulanmamız Türkiye solunda daha sağlıklı bir havanın esmesine yardımcı olacaktır. Evet, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yalnızca devrimci güçleri doğrudan doğruya ezmek için değil, kendi eserleri olan bulanık havayı sürdürmek için de yürürlükte tuttukları 141. ve 142. maddelerin kalkması uğruna mücadele bir devrimci görevdir.

∴

Burada Milli Demokratik Devrim terimini bir demagoji silâhı olarak kullanan Pekin'ci gruptan söz etmeden geçmeyelim. Bu grup son günlerde bir legal parti olarak ortaya çıkmıştır. Bundan böyle bunlar, Çin Halk Cumhuriyeti'nin dış politikadaki (en ılımlı bir deyişle) acaip tutumunun, artık emperyalizmin bir yedek gücü durumuna düşmüş olan bu dış politikanın çıkarlarını Türkiye devriminin çıkarlarından üstün tutmanın gereğini kamuoyuna resmen kurulmuş bir parti olarak açıklayacaklar, anti-Sovyet ve anti-enternasyonalist propagandalarını sürdüreceklerdir. Türkiye'nin NATO üyeliğinin yararlarını, AET'nin erdemlerini Mao Dze-dung düşüncesi adına savunacaklardır. Keskin sol lafazanlık perdesi arkasında Pinochet'den Sedat'a kadar, Mobutu'dan Güney Afrika ırkçı faşistlerine kadar nerede emperyalizmin kuklaları varsa onlara arka çıkacaklardır.

Bunlar demagojilerini Türkiye proleter devrimci hareketinin Mustafa Suphi gibi, Şefik Hüsnü gibi büyük kişilerine sahip çıkmaya kadar vardırmışlardır. Bir yandan bu demagojiyi yapıyorlar, öte yandan Şefik Hüsnü'lerin davasını sürdüren mücadele arkadaşlarına sövüyorlar.

Bu grubun elebaşıları 1960'ların sonlarında TİP'den bizim çevremize geçtiler. Bir yıl kadar saflarımızda barındılar. Burada bir şeyler öğrendiler, bir şeyler kaptılar. Bunları şimdi Pekin doğacılığıyla karıştırarak bozdurup harcıyorlar.

Ama Türkiye proleter devrimci hareketin çizgisinin özünü, bu çizginin diyalektiğini hiç bir zaman kavrayamadılar. Burjuva kökenleri gereği dogmacılığa yatkın oluşları, bağımsız ve yaratıcı tutumdan yoksunlukları, 12 mart arifesinde ideolojik alanda küçük burjuva radikallerinin iktidara aday gibi gözükmelerinin etkisinde kalarak radikaller karşısında teslimiyetçi tutumları, bu tutum yüzünden devrimde öncülüğü bol keseden küçük-burjuva radikallere tanımaya kalkışmaları bu yüzdendir. 12 mart açık faşizmi döneminde polisde ve kontre-gerillada proleter devrimcisine yakışan direnişi gösterememeleri, bu kez de faşizmin işkencecilerine teslim olmaları hep bu yüzdendir. 12 mart döneminde hapishanelerde ve mahkemelerde gerekli gereksiz çıkışları, bu kontr-gerillaya teslim oluşlarını gözlerden gizlemek içindi. Şefik Hüsnü'ler, Reşat Fuat'lar sınıf düşmanının baskı kuvvetlerine boyun eğmiyen kişilerdi. Onların hakkında övgüler yazmak, anma toplantıları düzenlemek onlara sahip çıkmaya yetmez. Onlara sahip çıkabilmek için sınıf düşmanının karşısında onların gösterdiği devrimci direnişi gösterebilmelidir. Pekin'cilerin Şefik Hüsnü'lere sahip çıkmaya kalkışmaları bu proleter devrimcilerinin anılarına saygısızlıktır, onlara hakarettir.

∴

Bir de şu var: Türkiye devrimi bütün ülkelerin halklarının dünya ölçüsünde emperyalizme karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin, yani dünya devriminin ayrılmaz bir parçasıdır. Bütün ülkelerin devrimci güçleriyle dayanışma zorunluluğu, enternasyonalizme bağlılık görevi buradan kaynaklanır. Devrimci enternasyonalizm, başlıca kendi gücüne güvenme ilkesiyle bağdaşan bir şeydir. Bu ikisi içiçedir, birbirlerini tamamlarlar. Bir siyasal çizgi eğer devrimci enternasyonalizme ters düşüyorsa o çizgi dış politika bakımından yanlış olduğu gibi, iç politika bakımından da yanlıştır. Pekin'ciler bugün dünyadaki devrimci güçleri düşman sayıyorlar. Bir iki ülke dışında sosyalist kampı oluşturan ülkeleri düşman sayıyorlar. Onlara göre Küba devrimcileri, Vietnam devrimcileri, Angola devrimcileri ve Sedat'ın son girişiminden sonra da FKÖ önderliğindeki Filistin devrimcileri hep «sosyal emperyalizm» dedikleri şeyin aletleridirler. Onlara göre Kastro'lar, Neto'lar düşmandır, ama Pinochet'ler, Mobutular, Sedat'lar gibi halk düşmanı emperyalist uşakları «Üç dünya» teorilerine göre müttefik ve dostturlar. Onlar Batı Almanya gibi, İngiltere ve Fransa gibi Avrupa'nın NATO üyesi emperyalist ülkelerini de dost ve müttefik saymaktadırlar. Baş emperyalist ABD'nin «hegomonyacı» bir süper devlet olduğunu söylüyorlar. Ama bu bir aldatmacadır. Çünkü ABD resmen değilse bile bugün Çin'in fiilen müttefiki durumundadır. Dünya politikasının belli başlı sorunlarında Çin ABD ile görüş ve davranış birliğindedir. Ve Pekin'ciler Çin dış politikasının çıkarlarını Türkiye devriminin çıkarlarından üstün tuttuklarına göre, onların ABD emperyalizmine karşı oluşları içten olamaz.

Enternasyonalizme bu ölçüde ters düşen bir siyasal çizginin iç politika bakımından devrimci bir çizgi olması olanağı yoktur. Bu bakımdan Pekin'cilerin «Millî Demokratik Devrim» dedikleri şey bizim devrimci stratejimizin kötü bir karikatürüdür. Bizim siyasal çizgimizle bir benzerliği olamaz.

Siyasal çizgileri nasıl bir karikatür ise yayın organlarında kongre belgelerini yayınladıkları TİKP adındaki sözde gizli örgüt de bir illegal örgüt karikatürüdür. Tıpkı mülteci grubundaki gibi.

∴

İlerlemeci sağ fraksiyon adamlarının bu demokratik kuruluşlar içinde, özellikle DİSK içinde nasıl çalıştıklarına burada kısaca değinmenin gereği var. Özetlersek, bunlar CHP ile balaylarının sonsuzluğa dek süreceğini sandılar. Sollarındaki proleter devrimcilerini, işçi sınıfının bu en bilinçli, en savaşkan unsurlarını «goşist» ya da «Mao'cu» sıfatları yakıştırarak tasfiye yolunu tuttular. Bir iki istisna dışında bunlar ne goşist idi ne de Mao'cu. Bu tasfiye hareketi genellikle CHP'lilerin işine yaradı. Yani sağ fraksiyon CHP'nin merkezci takımından sağlarındaki sendika ağalarının değirmenine su taşıdılar. Bunlar işi patronlara tasfiye listeleri sunmaya, en bilinçli, en yiğit işçilerin ekmekleriyle oynamaya kadar vardırdılar. Ve sonunda 1967'de çoğunluğu sosyalizme sahip çıkan bir parti olan TİP çizgisini benimsemiş sendika liderleri tarafından kurulan DİSK'in TÜRK-İŞ'in temsil ettiği sınıf uzlaşmacılığına karşı sınıf sendikacılığını temsil eden DİSK'in özünde bir burjuva partisi olan ve sınıf uzlaşmacılığını benimseyen CHP'nin kuyruğuna takılmasına yardımcı oldular. Bu arada etkileri altında kalan ve başka koşullarda işçi sınıfı davasına önemli hizmetlerde bulunabilecek çapta olan bazı sendika liderlerini de yozlaştırdılar. Budur yaptıkları. Tarih bu yaptıklarını işçi sınıfı davasına ihanet olarak nitelendirecek.

Övünerek ve sevinerek belirtelim ki, işçi sınıfımız bu fraksiyonun numarasını sonunda verebilmiştir.

∴

İlerlemeci fraksiyon, sık sık proleter enternasyonalizminden söz eder. Gelişme aşamaları tarihsel koşulları bambaşka olan ülkelerin devrimci işçi hareketinin belgelerini Türkiye'nin özgül koşullarını hesaba katmadan doğmacı bir tutumla aktarmayı, klişeciliği bunlar bize enternasyonalizm olarak sunmaktadırlar. Örneğin Avrupa devrimci işçi partileri konferansı belgelerinde ileri kapitalist toplumlar için ileri sürülen bazı tezleri Türkiye'nin emperyalizmin sömürdüğü geri bir ülke olduğunu hesaba katmadan Türkiye işçi sınıfı nam ve hesabına benimsemeye kalkışmaktadırlar. Şablonculukları o dereceye varmıştır ki artık okuduklarını bile anlamıyorlar. 1976 haziranında toplanan Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Konferansında yayınlanan ortak bildiride Batı'nın gelişmiş kapitalist ülkeleride yüzyıllar boyu burjuva parlementerizminin varlığını sürdürdüğü bu ülkelerde sosyalizme barışçıl yöntemlerle parlamentoyu artık burjuvazinin değil de işçi sınıfının bir aracı haline getirerek sosyalizme geçişin mümkün olabileceğinden söz edildi mi, bunlar hemen bu teze sarılıyorlar ve tarihinde hiç bir zaman gerçek bir burjuva demokrasisi tanımamış olan gelişmemiş ülke Türkiye'ye uygulamaya kalkışıyorlar. Şablonculukları bu derecelere varmıştır.

Partilerarası konferansların ortak belgelerini papağan gibi tekrarlamak enternasyonalizm değildir. Bu belgeler birbirinden çok değişik koşullarda mücadele vermekte olan işçi sınıfı partilerinin bir uzlaşma sonucu, karşılıklı tavizler sonucu imzaladıkları ortak bildirilerdir. Örneğin 1976 konferansında «Avrupa Komünizmi» denen akımı temsil eden Batı Avrupa komünistleri «proleter enternasyonalizmi» sözcüğünün bildiride yer almasına karşı çıktılar. Ve isteklerini öteki partilere kabul ettirdiler. «Proleter enternasyonalizmi» gibi bilimsel sosyalizmin en temel bir kavramı bir partiler arası ortak belgede yer almazsa o belgeyi dokunulmaz saymak ve eleştirmemek enternasyonalizme tam ters bir tutum olur.

Ne kadar güçlü olursa olsun, ne kadar büyük bir devrimi gerçekleştirmiş bulunursa bulunsun başka bir partinin ya da partilerin kendi ülkelerinin özgül koşullarını yansıtan belgelerini doğmacı bir tutumla kopya etmek enternasyonalizm değildir. Enternasyonalizm her partinin bağımsız ve yaratıcı bir tutumu benimsemesini emreder. Eğer mutlaka bu konuda yurt dışında örnek arıyorsak, bazı durumlarda bu cinsten partiler arası konferanslara delege ya da gözlemci gönderdiği halde ortak bildiriyi imzalamayı gerekli bulmayan ama enternasyonalizmini aktif olarak ulusal kurtuluşu uğruna savaşan Afrika halklarının fiilen yardımına koşmakla gösteren Kuba partisini örnek alalım.

«(Her devrimci işçi) partisini faaliyette bulunduğu ülkenin işçi hareketi doğurur. Ve bu parti her şeyden önce çıkarlarını ifade ettiği ve savunduğu kendi ülkesinin emekçileri önünde sorumluluk taşır. Ama uluslararası dayanışmalarının temeli de budur.» Ve Brejnev aynı konuşmasında proleter enternasyonalizminin «kardeş partilerin eşit hak ve birbirlerinin bağımsızlıklarını gözeterek yaptıkları işbirliği» olduğunu vurguluyor.

Bu sözler kesinlikle doğrudur. Türkiye işçi sınıfı, Türkiye proleter devrimcileri, ne kadar büyük, ne kadar güçlü olursa olsun, hiç bir bilimsel sosyalist partinin tutum ve davranışlarının doğru sözlerle çelişmemesini bekliyor.

Türkiye'de bugün emperyalizm ve işbirlikçileri bir oyun oynuyorlar. Amaç havayı bulandırmak, Türkiye solunun bölünmüşlüğünü sürdür-

mektir. Türkiye'de muazzam bir güç olan sosyalist birikimin birlik halinde tarihsel gelişmemize ağırlığını koymasını engellemektir. Çünkü bu olursa çok zor durumlara düşeceklerdir. Sahte gizli örgütleri türlü yollardan desteklemek ve açıkça üzerlerine yürüyen proleter devrimci hareketimizi türlü yollardan darbelemek bu oyunun bir parçasıdır. Pekin'ciler olsun, mülteci grubu olsun bilerek ya da bilmeyerek, yahut da bir çoğu bilmeyerek ama birkaçı mutlaka bilerek bu oyuna âlet olmaktadırlar.

Bu oyun uzun sürmeyecektir. Türkiye işçi sınıfını, Türkiye emekçilerini bu cinsten oyunlarla aldatmanın olanağı yoktur. Pekin'cilerin işçi sınıfı saflarında hemen hemen hiç bir etkinliklerinin olmayışı raslantı değildir. Tüm elverişli koşullara, dış ve iç desteklere karşın ilerlemeci fraksiyonun da bilinçli işçiler safında bir taban oluşturamaması, bu sağ fraksiyonunun ancak çoğu burjuva kökenden bazı deklase aydınlar ve gittikçe tecrit olan bir avuç sendika ağası üzerinde etkili olabilmesi raslantı değildir.

Emperyalizmin tüm oyunlarının bozulması Türkiye işçi sınıfının, Türkiye emekçilerinin öncü birliği niteliğindeki partinin ülkemizin tarihini yazacağı günlerin gelmesi kaçınılmazdır. O günlere bir an önce varmanın yolu TEP'i bu günden güçlendirmektir. Eğitim ve örgütlenme işini sıkı tutmak ve Partimizin işçi ve yoksul köylü yığınları içinde derin kökler salmasını sağlamaktır. Türkiye solunda sağlam ne varsa onu TEP'in çatısı altında birleştirmektir. Tüm demokratik güçlerle anti-emperyalist ve anti-faşist ortak eylem olanaklarını son katresine kadar kullanmaktır. Partimizi Türkiye'de tüm devrimci potansiyeli seferber edecek güce ulaştırmaktır. İşçi sınıfının öncü birliği niteliğinde parti, emekçi yığınlar içinde derin kökleri olan parti, toplumun tüm demokratik güçlerinin saygınlığını kazanmış olan yalnız sosyalist potansiyeli değil, tüm yurtsever güçleri devrim doğrultusunda harekete geçirecek olan parti gökten zembille inmeyecektir. Bu parti TEP saflarında günün devrimci görevlerini hakkıyle yerine getirmemizden, ne kadar mütevazı görünürse görünsün bugünün işlerini yürekle, sabırla, feragatle başarmamızdan doğacaktır.

Bugün eksikliklerimiz çoktur. Ve bu eksiklikleri yalnızca bizim dışımızdaki nesnel koşullarla açıklamaya kalkışmak aymazlık olur. Ama tüm eksikliklerimize karşın şu bir gerçektir ki, Türkiye Emekçi Partisi'nin 60 yıllık proleter devrimci hareketimiz içinde derin kökleri vardır. Bu tarihsel geçmişin içinde sağlam ne varsa onun biricik, hakiki temsilcisidir. Türkiye devrimini gerçekleştirecek olan parti tarihten kopuk olarak gökten zembille inmeyeceğine göre, TEP yalnızca bu niteliği yüzünden bile önümüzdeki dönemde işçi sınıfına, emekçi yığınlara önderlik edecek olan siyasî örgütün bel kemiği olacaktır.

5 — BAZI GÜNCEL SORUNLAR VE GÖREVLER

Arkadaşlar,

Son haftalarda Türkiye'de bir hükümet değişikliği oldu. 5 haziran seçimlerinden sonra adını değiştirmiş olsa da Birinci MC hükümetinin devamı olan üçlü koalisyon, (gerici ve faşist partilerin gayrı-milli cephe hükümeti) düşürüldü. Düşürülen hükümetin halka karşı yönetimi ülkeyi en derin bir bunalıma sürüklemiştir. Görünüm şudur:

Ekonomi alanında: Devlet bütçesinin partizanca ve mirasyedice çarçur edilmesi, enflasyon, birbiri ardından devalüasyonlar, resmî rakam olan % 44'ün çok üstünde yıllık fiat artışı, 3.5 milyar dolarlık dış ticaret açığı, uçan kuşa borçlu bir Türkiye, kredi kapılarının kapanması, IMF'ye el açış, IMF'nin kabul edilmez koşullar ileri sürmesi, ülkenin en acil borçlarını ödeyememesi, ithalatın durması, ithalata bağlı montaj sanayii kurumlarının birbiri ardından üretimi durdurması, üç milyon açık işsiz. Ve her zaman olduğu gibi egemen güçlerin kendi eserleri olan bunalımın yükünü emekçi halka yüklemeleri. Emekçiler için en derin yoksulluk, horlanma. İşbirlikçi sermayenin ve ağalığın sömürü ve tahakkümünü son katresine vardırması.

Siyasal alanda: Gayrı-milli cephenin biçimsel burjuva parlementarizmi yöntemleriyle ülkeyi yönetemez duruma düşmesi. CIA'nın ve yerli şubesinin baskı kuvvetlerinin koruyucu kanadı altında harekete geçirilmesi, güdümlü faşist komando terörü, siyasal cinayetlerin birbirini izlemesi, her gün patlayan bombalar, 1 Mayıs katliamı, ardı arkası kesilmeyen faşist saldırılar, faşist darbe koşullarını yaratma çabaları, Türkiye'nin en büyük partisinin liderine karşı suikast tertibi, can mal güvenliğinin ülke düzeyinde ortadan kalkması, MC kodamanlarının himayesinde rüşvet, nüfuz ticareti, devlet malının talanı.

Eğitim alanında: Eğitim kurumlarının faşizmin kaleleri durumuna getirilmesi. Eğitim özgürlüğünün ortadan kalkması, okulların silâhlı çatışma alanı durumuna getirilmesi. Hergün dökülen öğrenci kanı.

Dış Politikada: Türkiye'nin tecridi, MC'nin hiçbir konuda karar alamaz duruma düşmesi.

Yerli işbirlikçilerin desteği ile emperyalizmin dikte ettirdiği uluslararası iş bölümü içinde, Türkiye gibi sömürülen bir ülkenin bunalımdan bunalıma sürüklenmesi kaçınılmaz bir şeydir. Ve toplumumuzun sorunlarına halkçı çözümleri ancak ülkemizin sömürülen ülke durumuna son vermekle, önümüzdeki devrimin görevlerini başarmakla getirebiliriz. Ancak MC iktidarının sebep olduğu yıkıntı yalnızca bununla açıklanamaz. Ülkeyi burjuva hukuk kurallarına bağlı bir iktidar olarak değil, terörist bir çete gibi yönetmişlerdir.

MC iktidarının arkasında bıraktığı enkaz özet olarak bu.

Yeni kurulan hükümet de bir koalisyondur. CHP ile yavru AP arasında bir koalisyon. CGP ve DP de bu koalisyonda yer alıyor. Yeni hükümet büyük sermaye çevrelerince şimdilik desteklenıyor. İşbirlikçi patronlar kendi öz partileri AP'nin iktidarda kalamıyacak kadar yıprandığını biliyorlar. İstedikleri Ecevit iktidarının, AP bir kez daha alternatif olana dek başta kalmasıdır.

Ecevit kabinesi burjuva hukuk devleti kurallarına uygun olarak hükümet etme kararında olduğunu, asayişi sağlıyacağını, bunalıma çare bulacağını, dış sorunlara çözüm getireceğini söylüyor. Bu niyetinin içten olduğunu kabul etmek için nedenler var. CHP halkımızın faşizme karşı direnişinin yoğunlaşması sonucu iktidara gelebilmiştir. CHP halk yığınlarının can güvenliği, demokrasi istemlerine tüm sırt çeviremez. Üstelik Ecevit Kıbrıs'a çıkartma kararı alan hükümetin başı olarak Yunanistan ile olan anlaşmazlıkları Demirel gibi komplekslere kapılmadan çözümleyebilecek durumdadır.

Ama bütün bunlar yeni hükûmetin gerçekten iktidar olmasına bağlıdır. Oysa Ecevit kabinesi henüz iktidar değildir. Gayri-milli faşist cephe devlet aygıtının kilit noktalarını elinde tutuyor. Devlet içinde devlet kesilen CIA'nın Türkiye şubesi kontr-gerilla gibi, MHP güdümünde ülkü ocakları gibi faşizmin üniformasız vurucu gücü tam faaliyettedir. Faşist saldırılar, siyasal cinayetler yeni hükümet başa geçeli azalmadı. Faşist cephenin planı artık apaçık ortada: Ecevit hükümetinin gerçek iktidar olmasına engel olmak, hükümeti aciz duruma düşürmek şu ya da bu yöntemle düşürmek. En olası yöntem bir ikinci ama birincisinden çok daha 12 Mart faşist darbesidir.

Bu hükümetin yeri siyasal yelpazenin ortasındadır. «Ortanın solu»nda bile değildir. Bu hükümetten iktisadi alanda büyük sermayenin çıkarlarına ters düşen emekçi halktan yana icraat beklenemez. Ama sağ unsurları içerse de hükümet burjuva hukuk devleti kurallarını uygulamakla, faşizm yuvalarını etkisiz duruma getirerek can güvenliğini sağlamakla yükümlüdür. Halkın bu asgari istemini yerine getiremezse hükümetin varlık nedeni ortadan kalkacaktır. Faşist cephenin yapmak istediği de budur: Hükümetin varlık nedenini ortadan kaldırmak.

Kontr-gerilla sorunu bir sınavdır. Hareket anını iyi ayarlayıp CIA'nın eseri olan bu gizli terör örgütünün üzerine yürümezse hükümetin işi tamamdır. Bu gün Türkiye'de işkencelerin, siyasal cinayetlerin, katliamların faillerinden ve azmettirenlerinden hesap sorulmadıkça, bu ülkede en ilkel anlamıyla bir burjuva hukuk devletinin varlığından söz edilemez.

Ama kontr-gerillanın üstüne gitme zorunluluğu yalnızca bundan ötürü değildir. Bundan sonraki güdümlü faşist saldırıları, siyasal cinayetleri önlemek ikincil sorundur. Faşist terör yuvalarının kaçınılmaz olarak uygulayacakları kanlı faşist darbenin önlenmesidir. Kontr-gerilla diye anılan gizli terör örgütünün açığa çıkarılması yalnızca hükümet için değil, tüm CHP örgütü için tüm parlamenter düzen için bir ölüm kalım sorunudur.

Oysa Başbakan bu konudaki demeçlerinde, sanki isim pek önemliymiş gibi devlet örgütü içinde «kontr-gerilla» adında resmen kurulmuş bir örgütün bulunmadığını ilan ediyor, geçmişteki sakat uygulamaların üzerine gitmiyeceğini, ama uygulamalar sürerse bunların üstüne yürüyeceğini söylüyor. Bu, «eğer kontr-gerilla biz iktidardayken kendini kızağa çekerse ona ilişmiyeceğiz» demektir. Bu uygulama da sakattır. Faşizm kendini kızağa çekmez. Ya demokratik güçler faşizmin hakkından gelir ya da o anını bulup darbesini vurur. Bütün dünyada bu böyle olmuştur.

İşkence ve cinayet örgütünün başlarından Türün demeç vererek meydan okuyor. İşkence köşklerinin bu kumandanı Ecevit ile Allende arasına paralellik kuruyor ve neredeyse açıkça Şili tipi bir faşist darbe tehdidinde bulunuyor. Kontr-gerilla ve öteki faşist terör örgütlerinin tam istim çalıştığı bir anda Demirel'in ve 12 Martçı generallerin çıkışlarını kuru sıkı sayıp boş durmak büyük aymazlık olur.

∴

Türkiye Emekçi Partisi, halkımızın büyük gücüne, bu halkın bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna katlanmıyacağı fedakârlık olmadığına inanarak, faşizmin yabancı ve yerli köklerinin ancak Halkımızın demokratik şahlanışı ile kazınabileceği bilincindedir.

Faşizme karşı mücadele, emperyalizme, özellikle ABD emperyalizmine karşı mücadeleden ayrılamaz. Türkiye'de CIA'nın eğittiği ve örgütlendirdiği kontr-gerilla ve benzeri örgütlerin etkisiz duruma getirilmesiyle yurdumuzun bağımsızlığı doğrultusunda önemli ileri adımlar atılmış olacaktır. Bunun için faşizme karşı halkımızın demokratik şahlanışı aynı zamanda bu halkın emperyalizme karşı ulusal şahlanışı olacaktır.

Ne kadar demokratik özgürlüklerden yana görünürse görünsün hiçbir burjuva iktidar demokrasi mücadelesinin bu boyutlara ulaşmasını istemez. Onun için faşizme ve emperyalizme karşı halkın etkin mücadelesini örgütlendirmek Türkiye proleter devrimcilerine düşmektedir. Bu mücadelenin varacağı boyutlar iktidarın da anti-faşist icraat doğrultusunda harekete geçmesini sağlıyacaktır. TEP halkımızın anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelesinde kendine düşen yönlendirici ve diğer görevleri yerine getirecektir.

∴

Arkadaşlar, emperyalizme ve faşizme karşı halkın şahlanışı tüm demokratik güçlerin bir cephe altında birleşmesiyle olur. Demokratik cephe sorunu gündemdedir. Emperyalizm karşımıza faşist cepheyi dikmiştir. Ona karşı demokrasi güçlerinin cephesi olarak dikilmek zorundayız. Faşizme ve emperyalizme karşı cephenin kurulmasında ön ayak olmak herkesten önce proleter dev-

rimcilerine düşer. Çünkü onlar en tutarlı anti-emperyalist, en tutarlı anti-faşistirler.

Ancak solda cepheleşmeye önderlik edebilmek için Türkiye sosyalist hareketi, siyasal örgütlenme sorununu çözümlemek, bugünkü bölünmüşlüğüne son vermek zorundadır. Türkiye solundaki sağlam unsurların bir tek proleter devrimci örgüt çatısı altında birleşmesidir sorun. Siyasal parti sorunu cephe sorunu ile içiçedir. Demokratik güçleri devrimci eyleme yöneltmede başarı, partinin kuruluşunu ve güçlenmesini sağlar. Parti çalışmalarında ne denli başarılı olursak, yığınların anti-emperyalist ve anti-faşist eyleme yöneltmede o ölçüde başarılı oluruz.

TEP bir yandan emekçi yığınlar saflarında kök salmak için çalışmalarını yoğunlaştırırken, demokratik güçleri emperyalizme ve faşizme karşı etkin eyleme yöneltme yolunda kendine düşeni yapacaktır.

Birlik doğrultusunda birinci adım her şeyden önce Türkiye solunun bölünmüşlüğü gerçeğini görmek, bölünmüşlüğün nedenlerini saptamak ve bu gerçeklerden hareket ederek birlik için, hem örgütsel birlik hem cephe birliği için çalışmaları yoğunlaştırmaktır.

Türkiye'de son çeyrek yüzyıl içinde bağımlı kapitalizm görece, hızlı bir gelişme gösterdi. Bu yüzden işçi sınıfı sayıca hızla büyüdü. Bu dönem içinde işçi sınıfı bir milyondan dört milyona çıkmıştır. İşçi sınıfı saflarına katılanlar genellikle kent ve köy küçük burjuvazisinden geliyor. Bu yeni katılanlar küçük burjuva bilincini de işçi sınıfı saflarına taşıyorlar. Bunların proleter bilince ulaşmaları zamanla oluyor. Yeni işçi olmuş bir köylü ile sınıf mücadelesinde uzun yıllar yer almış, grevlerden, direnişlerden geçmiş bir işçi, sınıf bilinci bakımından eşit durumda olamaz.

Bu koşullarda işçi sınıfı ideolojisine, bilimsel sosyalizme ters düşen sağ ya da «sol» sapma niteliğinde bazı akımların, bir süre de olsa, işçi sınıfı saflarında etkin olması kaçınılmaz bir şeydir. Ancak işçi sınıfına yeni katılanların da sınıf bilincine ulaşması kaçınılmaz olduğuna göre, sapma niteliğinde görüşler etkinliğini ergeç yitirecektir. (...)

Bu arada işçi sınıfı mücadelesinde ilerlemeler kaydetti. Grevlerden geçti, haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi oldu. 12 Mart döneminde işçiler, bütün iğrençliğiyle faşizmin açık yüzünü gördüler. Bugün Türkiye işçilerinin büyük çoğunluğu, gene bir burjuva partisi olmakla birlikte anti-faşist bir tutum içinde olan, hukuk devleti kurallarına uymayı vadeden ve dönüşümcü bir platformla ortaya çıkan CHP'ye arka çıktı. Türkiye solunun bölünmüşlüğü, bu solun bir alternatif olmasına engel oluyordu.

Bu gelişme, işçi sınıfının bilinçlenme sürecinde 1960'lara kıyasla daha ileri bir aşamaya vardığını kanıtlıyordu. Bu süreç durmayacaktır. 1960'larda AP'ye 1970'lerde CHP'ye oy veren Türkiye işçi sınıfı, çok yakın bir gelecekte kendi siyasal örgütüyle Türkiye'nin tarihsel gelişmesine damgasını vuracaktır.

«Sol» sapma niteliğinde eğilimler egemen güçlerin sömürülerini sürdürmek için uyguladıkları değişik taktiklerden kaynaklanmaktadır. Bugün emperyalizmin sömürdüğü ülkeler sık sık faşist darbelere sahne oluyor. Zaman zaman faşist cuntalar çekiliyor ve yerlerini burjuva parlementer yönetimler alıyor. Sömürü düzenini darbe ile gelmiş cunta yerine seçimle gelmiş burjuva hükümet sürdürüyor. Emperyalizm tahakkümünü birinci yöntemle sürdüremez duruma gelince taktik değiştiriyor, ikinci yönteme başvuruyor. Bugün Türkiye'de olduğu gibi emperyalizmin her iki yöntemi içiçe uyguladığı durumlar da var.

Burjuvazinin yumuşak yönteminin işçi sınıfı hareketinde yankısı oportünizm, revizyonizmdir. Bilimsel sosyalizmin devrimci tezlerinin inkârı, burjuva parlementarizmine kayıtsız şartsız bağlanmadır.

Burjuvazinin sertlik yönteminin işçi sınıfı hareketinde yankısı anarşizan eğilim, bireysel terörizm eğilimidir. Bu da bilimsel sosyalizmin inkârı olan, küçük burjuva isyancılığıdır.

Türkiye.de bugün durumları gereği burjuvazinin sertlik yöntemlerine hedef olan, faşist teröre göğüs germek zorunda kalan bir gençlik kesimi var. «Sol» sapmanın bu kesimde zaman zaman egemen eğilim olması bu yüzdendir.

Bu «sol» sapma, özetle devrimci geçmişin tüm inkârı, sözde değilse bile eylemde işçi sınıfına, emekçi yığınlara güvensizlik, burjuvazinin değişik taktiklerine uygun mücadele biçimlerine geçememe, ne kadar sınırlı olursa olsun legalite olanaklarının devrimci amaçlarla kullanamama ve yanlış mücadele taktikleri yüzünden zaman zaman egemen provakasyonlarına düşme biçiminde beliriyor.

Bu kesimde bazı grupların bizim siyasal çizgimize yakın görüşleri savunması, taktik konusunda işledikleri hataların özürü olamaz.

TEP, bilimsel sosyalizmi eylem klavuzu bilen bir parti olarak egemen güçlerin sömürü düzenini sürdürmek için başvuracağı değişik taktiklerin tümüne karşı uygun mücadeleyi vermekle, bunun için gerekli kadroları yetiştirmekle yükümlüdür.

TEP, koşullar ne olursa olsun, körün deyneğini bellediği gibi emperyalizmin ve işbirlikçilerinin başvurduğu taktiklerden ancak birine uygun mücadeleyi sürdürmenin bilimsel sosyalist tutumla bağdaşmayan bir davranış olduğu inancındadır.

Faşizmin baskınlarına karşı uyanık olmak ama öte yandan Anayasa'da yazılı demokratik hak ve özgürlükleri, bunlar ne kadar sınırlı olursa olsun, son katresine kadar kullanmakla yükümlüyüz. Bu bir yandan baskına uğramamak için hazırlıklı olmak, öte yandan yeri geldiğinde, yalnızca devrimci bilincimizi kuşanarak, egemen güçlerin üstüne üstüne yürüyebilmek demektir.

Emekçilerin yararına ufacık bir kazanımı sağlamak için en küçük fırsatları bile kaçırmıyalım. Ama aynı zamanda ilke sorunlarında amansız davranmayı bilelim ve taktiklerimiz ne olursa olsun nihai amacımızı asla gözden kaçırmıyalım!

YAŞASIN TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ!

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!